

1 DECEMBRIE

„Crearea statului național unitar a constituit o strălucită victorie istorică a luptei eroice, îndelungate a maselor populare pentru făurirea națiunii române, a marcat împlinirea visului secular al tuturor românilor de a trăi uniți în granițele aceleiași țări, într-un stat unic, liber și independent.“

NICOLAE CEAUȘESCU

Între sărbătorile de suflet ale românilor de pretutindeni există una pe care prea și-au dorit-o dintotdeauna și prea au plătit-o cu umilința și sîngele unor nesfîrșite șiruri de generații, ca să o poată uita vreodată. Ea se cheamă cu numele unei zile și semnifică, la fel ca și la alte popoare, Ziua re-deșteptării conștiinței noastre naționale, care, la noi, e și Ziua întregirii ființei trupesti și spirituale a neamului, altfel spus, Ziua în care avea să se încheie procesul de făurire a statului național unitar român : 1 Decembrie 1918.

Ca să ajungem la această Zi și la Unirea cea Mare, a Transilvaniei cu România, de la 1 Decembrie 1918 — prefigurată fulgerător de Mihai Viteazul, încă de la 1600, prin unirea sub același sceptru pămîntean a Țării Românești, Transilvaniei și Moldovei — a trebuit să existe mai întîi Unirea Moldovei cu Țara Românească, săvîrșită la 24 Ianuarie 1859, tot sub sceptrul unuia și aceluiași domn pămîntean, Alexandru Ioan Cuza, și a trebuit ca poporul român să-și plătească încă o dată, cu jertfă de sînge, legitimitatea dreptului independenței și suveranității sale naționale, dobîndite la 9 Mai 1877. Să mai amintim că între Țara Românească, Moldova și Transilvania au existat, datorită comunității de limbă, de cuget și de simțire românească, legături dintre cele mai strînse de-a lungul veacurilor și că nădejdea și flacăra libertății și a egalității sociale, iscate în vreuna dintre aceste „țări“, au avut întotdeauna corolarul unității lor naționale și au trezit speranțele ori și-au legat speranțele de sprijinul fraților de peste munți? Nenumărate bătălii cîștigate, prea adesea transformîndu-se în victorii de scurtă durată, dar de intensă și vibrantă semnificație națională — fie că ne vom aminti de ceea ce au însemnat luptele de la Posada și Rovine, de la Vaslui și Codrîi Cosminului, ori de la Feldioara și Călugăreni, de marea răscoală a lui Horea, Cloșca și Crișan ori de aceea a lui Tudor Vladimirescu, sau de felul în care s-a desfășurat revoluția de la 1848 în cele trei „țări“ românești — ne îndreptățesc să vorbim de lupta comună, a întregului popor român, pentru dobîndirea libertății și dreptății sociale, a independenței sale naționale, nemijlocit legate de realizarea unirii.

Înfăptuită la 1 Decembrie 1918, Unirea Transilvaniei cu România a reprezentat, deci, încununarea luptei și năzuințelor de veacuri ale poporului român, impunându-se contemporanilor și posterității prin caracterul ei profund legitim cât și prin forma avansat democratică, plebiscitară, de realizare, tratatele internaționale de pace, încheiate ulterior, nefăcînd altceva decît să confirme și să consfințească o stare de fapt existentă. Pentru că la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, alături de cei 1228 de delegați oficiali ai națiunii române din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, reprezentînd fiecare voința colectivităților care-i desemnaseră, s-au pronunțat într-un singur glas pentru unire și cei peste 100.000 de oameni, veniți aici din toate părțile străvechiului ținut românesc, pentru a fi părtași la această Zi de neuitat din istoria neamului.

N-a trecut însă mult timp și a trebuit să ne punem din nou, dureros de acut, problema existenței și chiar a supraviețuirii noastre naționale, prinși cum eram în ghiara fascistă, care ne răpise, prin odiosul dictat de la Viena, din 30 august 1940, Transilvania de Nord, ancestrală vatră de spiritualitate românească, în care populația română a fost întotdeauna și a rămas majoritară, în ciuda oricăror vicisitudini și împilări. Și a trebuit să ne batem din nou pentru a fi noi înșine, de astă dată alături de Armata Roșie și de puterile Națiunilor Unite, dînd noi și nenumărate jertfe de sînge, pentru zdrobirea agresorului comun, hitlerismul, și dezrobirea Ardealului nostru de sub vremelnica și sinica ocupație horthystă. Revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, de la 23 August 1944, declanșată în numele salvării țării de la o gravă catastrofă națională, al redobîndirii libertății și demnității patriei, al reunirii Transilvaniei de Nord și al construirii unei Români noi, democratice, avea să mobilizeze din nou masele de oameni ai muncii, toate forțele progresiste, într-un suprem efort de voință al întregii națiuni, condus și organizat de partidul comunist. În semnificațiile profunde ale noii noastre sărbători naționale, de la 23 August 1944, dată ce avea să marcheze începutul unei noi ere în istoria României moderne, s-au contopit astfel aspirațiile de veacuri ale poporului pentru libertate și dreptate socială, pentru independență și suveranitate națională.

Nimic mai firesc, deci, decît ca toate aceste aspirații să se regăsească azi în unitatea de nezdruncinat a întregului nostru popor în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, statornic și consecvent apărător al intereselor naționale ale țării și ale poporului român, al cauzei păcii și socialismului, al dezvoltării libere și independente a fiecărei națiuni.

1 Decembrie continuă să fie sărbătoarea de suflet a poporului român, ale cărei semnificații sînt integrate organic politicii sale actuale, de asigurare a tuturor drepturilor și libertăților cetățenești locuitorilor patriei, indiferent de naționalitate, în efortul comun de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul străbun al României contemporane.

N-am venit aici ca praful de pe copitele cailor și nu ne-am „anexat” nici odată, nici o palmă de loc, de la nimeni, dar am fost în schimb deseori „dispuțați”, pe hălci și ciozvirte, pe ape și munți, ba chiar și pe brațe ori pe „țări” din sfîntul trup al Țării, și a trebuit să ne batem mereu pentru ceea ce fusese, era și avea să fie de-a pururi al nostru. Am făcut-o de fiecare dată numai de nevoie, cu credința și sfîntă dreptate a celui ce-și apără glia, pe care nu i-a „dat-o” nimeni din afară, ci a moștenit-o din moși strămoși, sfîntîndu-și-o cu coarnele plugului și sîngele pieptului, trecut prin ascuțișul viclean al sabiei străine.

Oricît au încercat alții să ne dezbine, să ne „asimileze” sau să ne pună pe fugă, am rămas statornici în glia noastră străbună, sfîntită cu sudoare și apărată cu sînge, și nu ne-am răzlețit niciodată într-atît încît să avem nevoie de vreun translator ca să ne putem înțelege în aceeași limbă română, care ne-a unit și ne unește dincolo de munți, de văi și de ape, fără să uităm și fără să putem uita vreodată că aparținem poporului român, datinelor și spiritualității sale specifice, ethos-ului românesc, inconfundabil pe oricare dintre meridianele globului.

